בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ

גִּלְיוֹן

שִׁיעוּרֵי חִינּוּךְ

אידיש

פּוּנְעם רֹאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיטָ"א

פְּרַאקְטִישֶׁע עֲצוֹת אוּן הַדְרָכוֹת פַּאר עֶלְטֶערְן, מְלַמְּדִים, מְחַנְּכִים אוּן מְחַנְּכוֹת

מוסדות היכל הקודש ברסלב

גליון קע"ז

פרשת וירא
שנת תשפ"ז

שִׁיעוּרִים אִין חִינּוּךְ

פּוּנְעם רֹאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיטָ"א

- נָאכְאַמָאל אוּן נָאכְאַמָאל -

קִינְדֶער הֶערְן נִישְׁט בַּיים עֶרְשְׁטְן מָאל

מְחַנְּכִים דַּארְפְן וויסְן אַ וויכְטִיגֶע יְסוֹד, מֶען קֶען גָאר נִישְׁט אוֹיפְטוּן וָוען מֶען זָאגְט עֶפֶּעס פַּאר קִינְדֶער אַיין מָאל, צְווִיי מָאל אוּן אֲפִילוּ דְרֵיי מָאל. אוֹיב מֶען וויל פּוֹעֵל'ן בַּיי קִינְדֶער זִיךְ צוּ טוֹישְׁן זֵייעֶרֶע שְׁוָוערֶע נַאטוּרְן, דַּארְף מֶען רֶעדְן צוּ זֵיי אָן אַ שִׁיעוּר מָאל, נָאכְאַמָאל אוּן נָאכְאַמָאל אוּן נָאכְאַמָאל, בִּיז דֶער אֵיבֶּערְשְׁטֶער וָועט הֶעלְפְן אַז דִי וָועְרְטֶער וָועלְן אַרַיינְגֵיין אִין זֵייעֶרֶע הֶערְצֶער אוּן זֵיי וָועלְן זִיךְ אוֹיפְפִירְן וּוי עֶס דַּארְף צוּ זַיין.

מֶען קֶען נִישְׁט פָּארְהַאלְטְן אַ קִינְד: "אִיךְ הָאב דִיר דָאךְ שׁוֹין אַזוֹיפִיל מָאל גֶעזָאגְט, דוּ הֶערְסְט נִישְׁט וָואס מֶען רֶעדְט צוּ דִיר? דוּ הָאסְט טוֹיבֶּע אוֹיעֶרְן? זָאל אִיךְ דִיר טְרָאגְן צוּם דָאקְטֶער עֶר זָאל דִיךְ אוֹיסְפִּיצְן דַיינֶע אוֹיעֶרְן?" וויל דָאס זֶענֶען קִינְדֶער; קִינְדֶער הֶערְן נִישְׁט בַּיים עֶרְשְׁטְן מָאל, מֶען דַּארְף זֵיי אֵיבֶּערְזָאגְן יֶעדֶע זַאךְ נָאכְאַמָאל אוּן נָאכְאַמָאל.

וָואס אִיז דֶער וָועג פּוּן חִינּוּךְ?

אִיךְ זָאג דָאס יֶעדֶע נַאכְט בַּיי מִיר אִין שְׁטוּב, אוּן יֶעדֶער קֶען דָאס זָאגְן בַּיי זִיךְ אִין שְׁטוּב. וָועלְן מֶען הַייסְט קִינְדֶער זִיךְ אָנְגֶרֵייטְן נָעגְל וָואסֶער, אַרַיינְגֵיין אִין בָּעט אוּן לֵייגְן קְרִיאַת שְׁמַע, גֵיין דִי קִינְדֶער אַרַיין אִין בָּעט אָן נָעגְל וָואסֶער אוּן לֵייגְן קְרִיאַת שְׁמַע, דַּארְף זֵיי דֶערמָאגְן אַ צְווִייטֶע מָאל: "גֶרֵייט אָן נָעגְל וָואסֶער אוּן לֵיין קְרִיאַת שְׁמַע", דֶערְנָאךְ גֵיין זֵיי אַרוֹיס פּוּן בָּעט, זֵיי בֶּרֶענְגֶען נָעגְל וָואסֶער אוּן זֵיי גֵיין צוּרִיק אַרַיין אִין בָּעט צוּ זֵייעֶרֶע שְׁפִּילְצֵייג אָדֶער בִּיכֶער, אוּן מֶען דַּארְף זֵיי זָאגְן אַ דְרִיטֶע מָאל: "לִיכְטִיגְקֵייט, זִיסְקֵייט, לֵיין שֵׁיין קְרִיאַת שְׁמַע", אוּן נָאר דַּאן לֵיינֶען זֵיי קְרִיאַת שְׁמַע.

וויל דָאס אִיז דֶער וָועג פּוּן חִינּוּךְ, מֶען זָאל אִיבֶּערְזָאגְן אַ זַאךְ נָאכְאַמָאל אוּן נָאכְאַמָאל, אוּן נָאכְדֶעם וַוייטֶער נָאכְאַמָאל אוּן נָאכְאַמָאל.

אַסַאךְ מָאל קֶען שׁוֹין אוֹיסְקוּמְען אוֹיף אַ גֶעוּוינְסֶע עִנְיָן אַז דָאס הָאט מֶען שׁוֹין זִיכֶּער גֶעזְ'פּוּעֵל'ט בַּיי דִי קִינְדֶער, בִּיז דֶערְוַוייל שְׁטֶעלְט זִיךְ אַרוֹיס אַז מֶען הַאלְט נָאךְ בַּיי אַלֶף... אוּן מֶען דַּארְף זִיךְ שְׁטַארְקְן אוּן עֶס וויֶדֶער אִיבֶּערְזָאגְן.

אַ הַבְטָחָה פּוּנְעם אֵייבֶּערְשְׁטְן אַז צוּם סוֹף פּוּעֵל'ט מֶען

דֶער הֵייליגֶער רֶבִּי פּוּן סַאטְמָער זְכוּתוֹ יָגֵן עָלֵינוּ זָאגְט: "וָוען דֶער אֵיבֶּערְשְׁטֶער הָאט גֶעזָאגְט פַּאר מֹשֶׁה רַבֵּינוּ: 'דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל', עֶר זָאל גִיין רֶעדְן צוּ דִי אִידְן, לִיגְט אִין דֶעם אַ הַבְטָחָה פּוּנְעם אֵייבֶּערְשְׁטְן אַז דִי אִידְן וָועלְן אָנְנֶעמֶען וָואס מֶען רֶעדְט צוּ זֵיי". עֶס מֵיינְט נִישְׁט אַז דִי אִידְן וָועלְן גְלַייךְ אָנְנֶעמֶען וָואס מֶען זָאגְט, אָבֶּער אוֹיב מֶען וָועט עֶס אִיבֶּערְזָאגְן נָאכְאַמָאל אוּן נָאכְאַמָאל - וָועלְן עֶס דִי אִידְן זִיכֶּער אָנְנֶעמֶען.

מֶען קֶען נִישְׁט אִיבֶּערְזָאגְן אַ זַאךְ יֶעדֶעס מָאל אוֹיפְן זֶעלְבְּן אוֹפָן, מֶען דַּארְף עֶס אַרוּמְדְרֵייעֶן יֶעדְן מָאל אוֹיף אַן אַנְדֶערְן אוֹפָן, אַמָאל דַּארְף מֶען זַיין מֶער שְׁטְרֶענְג אוּן אַמָאל מֶער שְׁמֵייכְל'דִיג, אַמָאל דַּארְף מֶען מַאכְן אַ פְּרָאגְרַאם פַּאר דִי קִינְדֶער וָואס צֵייכְענֶען זִיךְ אוֹיס, אוּן אַמָאל דַּארְף מֶען אַרַיינְקוּמֶען צוּ דִי קִינְדֶער אוּן זָאגְן: "מֶען פַּארְשְׁלִיסְט דֶעם פְּרָאגְרַאם, וַוייל אִיךְ זֶע אַז גֶעווִיסֶע קִינְדֶער פִּירְן זִיךְ נִישְׁט אוֹיף וּוי עֶס דַּארְף צוּ זַיין", דָאס אִיז אַלֶעס גוּט אַרוּמְצוּדְרֵייעֶן מִיט דִי קִינְדֶער אַהֶער אוּן אַהִין, אָבֶּער בַּיי זִיךְ אִין קָאפּ דַּארְף מֶען גֶעדֶענְקֶען אַז דָאס זֶענֶען נָאר מִיטֶלְען וּוי אַזוֹי עֶס אִיבֶּערְצוּזָאגְן יֶעדֶעס מָאל אוֹיף אַן אַנְדֶערְן אוֹפָן, אָבֶּער בֶּאֱמֶת זֶענֶען דִי קִינְדֶער נִישְׁט שְׁלֶעכְט, וַוייל אַזוֹי קוּמְט עֶס מֶען זָאל אִיבֶּערְזָאגְן פַּאר קִינְדֶער יֶעדֶע זַאךְ נָאכְאַמָאל אוּן נָאכְאַמָאל, אוּן צוּם סוֹף גֵייט מֶען פּוֹעֵל'ן.

דֶערמָאנֶען דִי קִינְדֶער נִישְׁט צוּ רֶעדְן בַּיים דָאווֶענֶען

אִיךְ בֶּרֶענְג מַיינֶע קִינְדֶער שַׁבָּת אִין שׁוּל פּוּן דִי דְרֵיי יָאר; קוֹדֶם הַייבְּ אִיךְ אָן נָאר מִיט אַיין תְּפִלָּה, צוּבִּיסְלֶעךְ בֶּרֶענְג אִיךְ זֵיי צוּ נָאךְ אַ תְּפִלָּה אוּן נָאךְ אַ תְּפִלָּה, בִּיז וָועלְן זֵיי וָועלְן פִּינְף זֶעקְס יָאר בֶּרֶענְג אִיךְ זֵיי שׁוֹין אִין שׁוּל צוּ אַלֶע תְּפִלּוֹת. בָּרוּךְ הַשֵּׁם אַז אִיךְ בֶּרֶענְג פִּיר פִּינְף קִינְדֶער אִין שׁוּל צוּם דָאווֶענֶען אוּן אַלֶע שְׁטֵייֶען אַרוּם מִיר, אוּן זֵיי וָועלְן שְׁנֶעל פַּארְשְׁמוּעֶסְט אֵייגֶער מִיטְן אַנְדֶערְן אִינְמִיטְן דָאווֶענֶען,

דאַרף אידְ זיי כְּסדר דערמאָנען: "מען טאר נישט רעדן אינמיטן דאוונען", "מען טאר נישט רעדן אינמיטן קדישׁ". אַפילו צו מיינע קינדער וואס האבן שוין חתונה געהאט קען אידְ נאָך אויך אמאל ווינקען מיט מיין פינגער אויפן מויל, צו דערמאנען נישט צו רעדן אינמיטן קדישׁ וכדומה.

אידְ וועט נישט געראטן וועט אידְ דאַרף עס אזויפיל מאל אידערזאגן, וויל אידְ גענוג אויך מיין טאטע שליט"א האט מיר אויך געדארפט דערמאנען אלס קינד נאכאמאל אוז נאכאמאל אז מען טאר נישט רעדן צו אנדערע קינדער אינמיטן דאוונען, אוז דאס איז געוועהנליך אידְ בין געווען אַ בּן יחיד, וויל נאך מיר האבן מיינע עלטערן געוויסע טעכטער, האב אידְ דאך נישט געהאט אזא שטארקע נסיון צו רעדן ביים דאוונען וויבאלד אידְ האב נישט געהאט נאך מיר זיכער פון דעסט וועגן האט ער מיר זיכער דורכאויס מיינע קינדער יארן אידְ זאל נישט רעדן צו אנדערע קינדער אינמיטן דאוונען, איז דאך זיכער אז וועט מען קומט אין שול מיט עטליכע קינדער איינעם וואס די נסיון צו רעדן ביים דאוונען איז פיל שטארקער, דארף מען זיי דערמאנען נאכאמאל אוז נאכאמאל, אן אויפהער, בין די ווערטער וועלן זידְ צוזאמענעמען אוז פועל'ן ביי זיי.

אויסלערנען גוטע מדות נאכאמאל און נאכאמאל

מען זעט וועט משה רבינו האט געפירט די אידן אין מדבר האט ער זידְ זייער געמוטשעט מיט זיי, יעדעס מאל וועט עפעס האט זיי געפעלט זענען זיי געקומען מיט טענות קענט משה רבינו, אים בארעדט אוז חוזק געמאכט פון אים (עיין קידושין לג: ובּרש"י דבור המתחיל כּדאיתא).

איי משה רבינו האט זיי דאך אלעס געגעבן, ער האט זיי ארויסגעצויגן פון מצרים, געשפאלטן דעם ים, אוז זיי געגעבן אלעס גוטס; מן פון הימל, ענני הכבוד וואס האט געוואשן זייער וועש אוז געמאכט געשמאק די וועג, זיי האבן געשפירט דעם אייבערשטן, געזען יעדן טאג ניסים, אוז נאכאלץ פירן זיי זידְ אזוי אויף?! אבער משה רבינו האט געווואוסט אז אזוי קומט עס, אויב מען וויל עפעס פועל'ן ביי אַ צוזוויטן פעלט אויס עס אייבערצוזאגן נאכאמאל אוז נאכאמאל, אוז נישט ווערן ברוגז וועז מען זעט אין אנהייב וויי די וועלטער טוען נישט אויף.

דאס זעלבע דארף מען טוז וועז מען לערנט אויס פאר קינדער גוטע מדות אוז דערנאך האבן מיר זידְ אונטער ווי די קינדער זענען ברוגז אוז זיי שמועסן צווישן זידְ שטילערהייט אויף דער מלמד אדער די לערערין: "דער רבי אין אן עקלדיגע לערערין", מען דארף ויסן אז עס האט גארנישט פאסירט, מען דארף ווייטער לערנען מיט זיי אוז צוביסלעך וועלן זיי זידְ אויסלערנען ווי אזוי זידְ אויפצופירן מיט גוטע מדות.

אַ דערמאנונג נאכאמאל צו רעדן דערפון

אויב מען הערט צוריק אז צווויי קינדער האבן זידְ באהאלטן אין אַ ווינקל, צום ביישפיל אויפן בּאס, אוז זידְ געשפילט נישט אייזל, זאל מען נישט טרעפן: 'אידְ האב דאך שוין געהערט צו די קינדער פון זיין אייזל אוז צעניעות'דיג, זעט אויס אז אידְ טויג נישט צו ארבּעטן אין חינוך'. מען וועט נישט אויס מלמד אוז אויס לערערין ווען עס פאסירט אזא געשעענישׂ מיט קינדער, דאס איז פשוט אַ דערמאנונג אז מען האט שוין לאנג נישט געהערט פון דעם צו די קינדער אוז מען דארף נאכאמאל זאגן פאר די קינדער אז מען מעג זידְ נאר שפּילן אייזל אוז צניעות'דיג.

מען קען נישט אייבערלאזן די קינדער פאר איין סעקונד

מחנכים טארן נישט זאגן פאר קינדער: "אידְ זע אז געווויסע קינדער פאלגן מיר נישט, זיי הערן מיר נישט אויס, דערייבער גיי אידְ ארויס פון כּתה"; דאס איז נישט באראכטיגט צו זאגן, אפילו אויב מען מיינט נאר צו מאכן אַ שפּיל מיט די קינדער פאר איין סעקונד.

קיינער מוז נישט זיין קיין מלמד אדער לערער, אבער וועט עס האט די כּוחות דערצו אוז וויל האבן די זכיה צו לערנען מיט קינדער, דארף געדענקען אז אזוי זענען קינדער; קינדער פאלגן נישט אוז וועלן מיר זענען געווען קינדער האבן מיר אויך נישט געפאלגט.

ווי אזוי צו אפגעווענען אַ קינד פון גנבֿ'ענען

אויב עלטערן באמערקן אז אַ קינד האט גע'גנבֿ'עט געלט פון די לעדל, דארף מען אויספרעגן דעם קינד: "פון וואו האסט דאס געלט?" אוז זאגן: "מען טאר נישט גנבֿ'ענען", אויב גייט ארויבער אַ וואך אוז מען טרעפט וויטער געלט ביים קינד וואס קומט פון די לעדל, טאר מען נישט ווערן צעפאלן אז דאס קינד פאלגט וויטער נישט, נאר מען דארף פון פרישׂ אויפרזאגן פארן קינד אז מען טאר נישט גנבֿ'ענען, ביז מען ווועט פועל'ן ביים קינד זידְ אפּצוגעווענען פון דעם שוועלן נסיון.

וואויל איז פאר מחנכים וואס ווערן נישט פארווייטאגט אז די קינדער פירן זידְ נאכנישט אויף ווי עס דארף צו זיין, זיי וייסן פון דעם יסוד אז מען דארף אויפרזאגן אַ זאך נאכאמאל אוז נאכאמאל, וועלן זיי זייער שטארק מצליח זיין, אוז וועלן האבן כּח ארייננצוגיין צו די קינדער מיט אַ פרישקייט, נאכאמאל אויפרזאגן אלע שיינע לימודים פאר די קינדער, וויל זיי וייסן ביי זידְ: 'אפילו אידְ זע גארנישט וואס אידְ טו אויף ביי די קינדער מיט אלע מיינע דרשות אוז דיבורים, קלויבן זידְ אלע דרשות צוזאם, אוז איין טאג וועט עס זיכער פועל'ן ביי די קינדער'.

חינוך אפּטיילונג
אויף קול ברסלב
צו הערן אלע שיעורים אויף חינוך
פון דער ראש ישיבה שליט"א
אויף קול ברסלב
דרוקט: 2-4-2-1
- שמעו ותחי נפשכם -

אויב די עלטערן האבן נישט הכּרת הטוב, זאל איך אפּלאון מלמדות?

שְׁאֵלָה:

לְכָבוד דָּער ראש ישיבה שליט"א,

איך בין אַ מלמד בייַ די קלענסטע כּתּה, וואס זיי ווערן דרייַ יאר; ברוך השם איך לייג אַריין די גאנצע האַרץ און נשמה אין די קינדער, זיי גיבן אַ געשמאַק אין תורה, תּפלה, ציצית, קאפּל און פּיאות.

די דרשות פונעם ראש ישיבה גיבן מיר אזוי פיל צו, און בפרט די חשיבות פון אַ מלמד, איך דאנק דעם אייבערשטן אז איך פיר זיך אזוי און די פּיצלעך קינדער רעדן צום אייבערשטן און רעדן פון באשעפער.

איך אַרבעט דא נישט ווען גלט און נישט פאר די געהאלט, איך קען טון אנדערע זאכן פון וואס מען פארדינט פיל מער, נאר צו זען מיינע פירות פאר די אויגן.

אבער יעצט פורים ווען עס איז די איינציגסטע געלעגנהייט פון די עלטערן צו גיבן די הכּרת הטוב צום מלמד בייַ די משלוחַ מנות, בין איך געווארן אזוי צעבראכן, זעענדיג ווי די עלטערן שעצן במעט נישט, שיקן נאריש זאכן, מיט שוואכע פדיונות, אן אַ גוט ווארט, נאר ג'ירשנ'ט פון אנדערע.

אנדערע זאגן אז בייַ אַ גרעסערע כּתּה באקומט מען מער, אדער אז עלטערן האבן נישט גלט, אדער מענטשן קענען נישט ארויסגעבן געפילן.

אויב אזוי טראכט איך צו פארלאזן דעם פלאץ צום נייעם זמן; כאטש ווא איך וויים אז דער לאך ווועט זיין גרויס, קיינער ווועט נישט ארויסלייגן אזוי פיל אין די קינדער. נאר פאר די לעצטע החלטה האב איך געוואלט הערן פון אייך צי איך זאל עס טון.

יישר כּח

תְּשׁוּבָה:

בְּעזרת ה' יִתְבָּרַךְ - יום א' פרשת כּי תשא, ט"ז אדר, שנת תשפ"א לִפְרָט קָטָן

לְכָבוד ... נרו יאיר

איך האב עֶרְהַאלְטן דיין בְּרִיוו.

וועו עס ארבעט מיט אַ רבּים, צום בייישפּיל אַ מלמד וכדומה - איז זייער וויכטיג צו וויסן אז מען ארבעט פאר'ן אייבערשטן, מען ארבעט נישט פאר קיינעם אנדערש. אז מען וויסט אז מען ארבעט פאר'ן אייבערשטן דעמאלט האט מען הנאה פון די ארבעט, אנדערש איז וועו מען מיינט אז מען ארבעט פאר דעם און פאר יענעם, דעמאלט וועו מען זעט וויי מענטשן פירן זיך, מען איז נישט מכּיר טובה וכו' - באקומט מען חלישות הדעת.

דערביי זאלסטו נישט וועו צעבראכן אז עס איז אריבער דעם יום טוב פורים און די עלטערן האבן דיר נישט געגעבן קיין געלט; קוק נישט אויף דעם, דו וועסט באקומען באצאלט פונעם אייבערשטן, די תורה און מצות פון דיינע תלמידים דאס זאל זיין דיין ציל, אך און וויי פאר מלמדים וואס ארבעטן צו באקומען געלט וכו', עס איז נישטא קיין געלט אין די וועלט וואס קען באצאלן מלמדים און מחנכים וואס לערנען מיט קינדער.

די הייליגע חכמים זאגן (בבא בתרא ח:) אויפ'ן פסוק (דניאל יב, ג): ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד - "אלו מלמדי תינוקות", איינער וואס לערנט תורה מיט אידישע קינדער איז צוגעגליכן צו די שטערנס פון די וועלט; מוהרא"ש זכרונו לברכה פלעגט דאס זייער שיין מסביר זיין, אז פונקט וויי מען קען נישט ציילן די שטערנס פון די וועלט, אזוי קען מען נישט ציילן וויפיל זכותים אַ מלמד האט, ווייל ער פלאנצט אַיין אין די קינדער תורה, יראת שמים און אמונה פשוטה אינעם אייבערשטן.

אז דו ביסט מצליח מיט די קינדער זאלסטו אודאי ווייטער ממשיך זיין מיט די ארבעט; קלאפ ארויס די סארט מחשבות פון אפּלאזן, דיין גאנץ לעבן זאלסטו בלייבן מלמד.

חכמינו זכרונם לברכה זאגן (עיין מגילה יג ע"ב; פרקי דרבי אליעזר פרק נ) אז מרדכי הצדיק איז געווען פון די גרעסטע אין די סנהדרין; מיט דעם אלעם ווען עס איז געווען די גזירה פון המן איז ער געגאנגען צאמענעמען טוזנטער קינדער, ער האט מיט זיי געדאווענט און אזוי מבטל געווען די גזירה (אסתר רבה ט, ד); עס האט אים געפאסט, אפילו ער איז געווען אזוי גרויס, ער איז געווען פון די ראשי סנהדרין - צו נעמען קינדער, צווויי און צוואנציג טוזנט קינדער - לערנען מיט זיי און אזוי מבטל געווען די גזירה. דאראף מיר דאך זיכער דאס טון, בפרט ווער עס האט די כּח און השפּעה אויף קינדער, צו לערנען תורה מיט קינדער - און אזוי ברענגען די גאולה.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלסט האבן הצלחה אין אלע ענינים.

...

(עצתו אמונה פרשת כי תשא תשפ"א)

ווי אזוי באראיג איך מיינע גרויסע פחדים?

שְׁאֵלָה:

לְכָבוד דָּער ראש ישיבה שליט"א,

איך וואוין אין ארץ ישראל, און יעצט איז דא דא אַ געפערליכע פּחד, עס הערט נישט אויף צו פליען ראקעטן, און מען דארף כסדר לויפן זיך באהאלטן אין שוץ פלעצער, און דאס איז מיר זייער שווער.

איך האב אלץ געליטן פון פחדים, אבער יעצט איז עס געוואלן פיל שווערער, איך קען מאמש נישט שלאפן בייַנאכט, איך פרובּיר צו גיבן צדקה, רעדן צום אייבערשטן, און גלייבן אז אלעס פירט דער אייבערשטער נאר צום גוטן, אבער איך בין נאכאלץ פול מיט פחדים און שרעק.

אפשר האט דער ראש ישיבה שליט"א אן עצה פאר מיר?

יִשָּׂשכָר כֹּחַ

תְּשׁוּבָה:

בְּעֶזְרַת ה' יִתְבָּרַךְ - יוֹם ד' פָּרָשַׁת בַּמִּדְבָּר, רֹאשׁ חוֹדֶשׁ סִיוָן, שְׁנַת תשפ"א לִפְרָט קָטָן

לְכָבוֹד ... נֵרוֹ יָאִיר

אִיךְ הָאב עֶרְהַאלְטָן דַיין בְּרִיוו.

עֶס אִיז אַ פַּחַד אוֹן אַ שְׁרֶעק וָוען מֶען הֶערְט דִי פַייפֶּערס פַייפֶּן אוֹן מֶען הֶערְט וִוי עֶס פְלִיעֶן בָּאמְבֶּעס, עֶס אִיז זֵייעֶר שְׁרֶעקֶעדִיג; מִיר אִין אַמֶעריקֶע וַואוֹרְפֶּן זִיךְ פַּאר שְׁרֶעק פּוּן דִי שְׁרֶעקְלִיכְע נַייעֶס אִין אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, מִיר דַאוָועטֶן אוֹן בֶּעטֶן פַּאר אַלֶע אִידְן זֵיי זָאלְן זַיין אֲפְּגֶעהִיטְן.

עֶס אִיז זֵייעֶר שְׁוֶוער אֲפִילּוּ פַּאר דִי וָואס הֶערְן נִישְׁט קַיין נַייעֶס; אַז מֶען הֶערְט דִי פַייפֶּערס פַייפֶּן אַ גַאנְצָן טָאג אוֹן אַ גַאנְצָע נַאכְט, עֶס פְלִיעֶן הוּנְדֶערְטֶער רַאקֶעטְן, מֶען דַארְף לוֹיפֶן מִיט דִי קִינְדֶער אִין דִי בּוּנְקֶערְס - דָאס אִיז זֵייעֶר שְׁוֶוער.

אִיךְ קֶען דִיר שְׁרַייבְּן וָואס אִיךְ טוּ וָוען אִיךְ וֶוער דֶערְשְׁרֶאקֶן, אִיךְ גֶעב זִיךְ אִיבֶּער צוּם אַיבֶּערְשְׁטְן; אִיךְ הַייב אָן חַזֶּרֶ"ן מִיט מַיין מוֹיל אֱמוּנָה, אִיךְ זָאג צוּ מִיר הוֹיךְ אוֹיפֶּ"ן קוֹל: **"אַלֶעס אִיז דֶער אַייבֶּערְשְׁטֶער, גָאנְצֶער קֶען פַּאסִירְן מִיט מִיר נָאר אַז דֶער אַייבֶּערְשְׁטֶער הַייסְט, קַיינֶער קֶען מִיר גָאנְצֶער נִישְׁט שְׁלֶעכְטְס טוּן, קַיינֶער קֶען מִיר גָאנְצֶער גוּטְס טוּן, נָאר אַז דֶער אַייבֶּערְשְׁטֶער זָאגְט"**; דִי וָועלְט אַרִיבֶּער אַ שְׁטִיק צַייט אוּן דִי פְּחָדִים לוֹיפֶן מִיר נָאךְ, זָאג אִיךְ נָאכְאַמָאל דִי וָועלְט: **"קַיינֶער קֶען מִיר גָאנְצֶער נִישְׁט טוּן, עֶס קֶען נִישְׁט פַּאסִירְן מִיט מִיר קַיין שׁוּם שְׁלֶעכְטְס, דֶער אַייבֶּערְשְׁטֶער הִיט מִיר, דֶער אַייבֶּערְשְׁטֶער אִיז מִיט מִיר, בַּיי מִיר אוּן נֶעבֶּן מִיר"**, דִי וָועלְט בַּארוּאִיגְן מִיר.

דֶער אַייבֶּערְשְׁטֶער זָאל הֶעלְפֶּן זָאלְסְט הָאבְּן הַצָּלָחָה אִין אַלֶע עִנְיָנִים.

...

(קונטרס עצתו אמונה פרשת בהעלותך, תשפ"א)

ווי אַזוֹי אִיז מֶען מַסְבִּיר אֱמוּנָה פַּאר קִינְדֶער?

שְׁאֵלָה:

לְכָבוֹד דֶער רֹאשׁ יְשִׁיבָה שְׁלִיטָ"א,

יִשָּׂשכָר כֹּחַ פַּאר דִי שִׁיעוּרִים אוּן בְּרִיוו וָואס שַׁיינֶען אוּן לַייכְטֶן אוֹיף אוּנְזֶער לֶעבֶּן.

אִיךְ פְּרוּבִיר צוּ רֶעדֶן כְּסֵדֶר צוּ מַיינֶע קִינְדֶער וָועגֶן אֱמוּנָה פְּשׁוּטָה, אֲבֶּער מַיין אִינְגֶל, צֶען יָאר אַלְט, אִיז גֶעקוֹמֶען צוּ מִיר וַויינֶען בַּיינַאכְט אַז פַּאר עֶר לַיינְט קְרִיאַת שְׁמַע טְרַאכְט עֶר מָאדֶנֶע זַאכֶן, עֶר טְרַאכְט אַז וָואס עֶר גֶייט יֶעצְט זָאגֶן אִין קְרִיאַת שְׁמַע אִיז נִישְׁט אֱמֶת חַס וְשָׁלוֹם, אוּן עֶס שְׁטֶערְט אִים.

וִוי אַזוֹי קֶען מֶען זָאגֶן אוּן מַסְבִּיר זַיין פַּאר אַ קִינְד אוֹיף זַיין שְׁפְּרַאךְ אַז יָא דָאס אִיז אֱמֶת אַז מִיר הָאבְּן אֵיין אֵינְצִיגְעֶר הַייליגְעֶר בַּאשֶׁעפֶּער אוֹיף דִי גַאנְצֶע וָועלְט.

יִשָּׂשכָר כֹּחַ

תְּשׁוּבָה:

בְּעֶזְרַת ה' יִתְבָּרַךְ - יוֹם ג' פָּרָשַׁת יִתְרוֹ, ל' שׁוֹבָבִי"ם, ט"ז שְׁבַט, שְׁנַת תשפ"ג לִפְרָט קָטָן

לְכָבוֹד ... נֵרוֹ יָאִיר

אִיךְ הָאב עֶרְהַאלְטָן דַיין בְּרִיוו.

רֶעד מִיט דַיינֶע קִינְדֶער וָואס מֶער פּוּן אֱמוּנָה - וָועלְן זֵיי הָאבְּן אַ שְׁטַארְקֶע אֱמוּנָה, וַויייל וִוי מֶער מֶען רֶעדְט פּוּן אֱמוּנָה - וָועְרְט שְׁטֶערְקֶער אוּן שְׁטֶערְקֶער דִי אֱמוּנָה. אַזוֹי וִוי דֶער רַבִּי זָאגְט (סֵפֶר הַמִּדּוֹת אוֹת אֱמוּנָה, סִימָן י): "אֱמוּנָה תּוֹלָה בְּפֶה שֶׁל אָדָם", אֱמוּנָה אִיז אָנְגֶעהָאנְגֶען אִינֶעם מוֹיל; דוּרְךְ רֶעדֶן פּוּן אֱמוּנָה - בַּאקוּמְט מֶען אֱמוּנָה. אַלֶע דִיבּוּרִים זָאלְן זַיין אֱמוּנָה.

עֶס אִיז גוּט אַז דַיין וַוייב זָאל מַאכְן חַלּוֹת לְכָבוֹד שַׁבָּת אוּן בַּיים אָפְּשַׁיידְן חֹלֶה זָאל זִי בֶּעטֶן אַז דִי קִינְדֶער זָאלְן הָאבְּן אֱמוּנָה. וַוייל דֶער רַבִּי זָאגְט (שָׁם חֵלֶק ב', סִימָן יד): "אִשָּׁה הַזְּהִירָה בְּחַלָּה", אַ פְּרוֹי וָואס שַׁיידְט אָפּ חֹלֶה, "בָּנֶיהָ בַּעֲלֵי אֱמוּנָה", וָועלְן אִירֶע קִינְדֶער הָאבְּן אֱמוּנָה.

דֶער עִיקָּר זָאלְסְטוּ בֶּעטֶן דֶעם אַייבֶּערְשְׁטֶן פַּאר דַיינֶע קִינְדֶער זֵיי זָאלְן זַיין עֶרְלִיכְע אִידְן, צַדִּיקִים; דִי תְּפִילּוֹת וָואס עֶלְטֶערְן בֶּעטֶן פַּאר דִי קִינְדֶער אִיז דִי שְׁטֶערְקְסְטֶע סְגוּלָה פַּאר גוּטֶע קִינְדֶער.

דֶער אַייבֶּערְשְׁטֶער זָאל הֶעלְפֶּן זָאלְסְט הָאבְּן הַצָּלָחָה אִין אַלֶע עִנְיָנִים.

...

(קונטרס עצתו אמונה פרשת תרומה, תשפ"ג)

צו באקומען וועכנטליך דעם גליון, ביטע שרייבט צו: chinuchgilyon@gmail.com

קול ברסלב

קול ברסלב - שיעורים; חיזוק יומי; ניגונים; מעשיות פון תפלה און נאך
212-444-9191 / 845-351-0910
ארץ ישראל 0797040066 / ענגלאנד 03303502361 / קאנאדא 4383008080
בעלגיע 3235003461 / ארגענטינע 11552354370

קוואל פון אמונה (פרוייקט) - שיעורים; מעשיות פון תפלה; רעסעפיס; און נאך
845-351-9060 / 212-444-9169
ארץ ישראל 0797040069 / ענגלאנד 03303502363/ קאנאדא 438-320-9090
חיזוק יומי אימעיל chizikyomi@gmail.com/ טעלעפאן מעסידזשינג 347-630-2876